

ACORDS SECRETS

Opinió | 25-11-2018 | 20:06

Reunió Torra i Sánchez

A hores d'ara podem assegurar que el Procés ha complert dues funcions principals. D'una banda, distreure el personal de la greu crisi econòmica del 2006 amb un moviment transversal que amb l'aixopluc de la bandera ens feia imaginar països idíl·lics. I d'altra banda, tensar la corda per salvar l'autonomia, ja que amb el canvi de Cap d'Estat tot feia pensar que els governs autonòmics esdevindrien substituïts de les diputacions, sense cap contingut polític pels problemes de finançament després de la desaparició de les caixes i pel control extrem d'Hisenda. També es pot afegir que centrar el focus polític a Catalunya ha servit perquè Euskadi fes la pau sense destorbs. L'estira-i-arronsa entre Madrid i Barcelona hauria pogut ser tràgic.

La gestió dels atemptats de Barcelona i Cambrils és el punt d'inflexió, quan la Generalitat va prendre el control del país i va gestionar la crisi amb celeritat i encert. És després d'aquells fets que es va produir el final del Procés, amb una negociació al darrere de les cortines vigilada per Europa que ara veiem representada lentament per actors diferents. No és cap casualitat que Torra i Sánchez fossin escollits el mateix dia. Rajoy va fer a contracor el paper del policia dolent mentre a Barcelona es succeïen candidats fallits. Torra ha folkloritzat la política fent baixar el suflé mentre Sánchez fa de policia bo i dialogant.

Els CDRs, ben lligats, fan accions ridícules com plantar creus a les platges, mentre l'ANC, que mai va ser vigilada quan la Guàrdia Civil va descavalcar a Barcelona, evita les concentracions als carrers. Torra ha fet discursos més agressius per encarar el Tourmalet dels aniversaris i així contenir l'independentisme disgustat per la inacció dels polítics. No hi ha hagut tardor calenta, és clar. L'acord final entre Madrid i Barcelona és un nou referèndum. Sánchez ja ha proposat que sigui per atorgar més autogovern a la Generalitat mentre aquí segueixen difonent la il·lusió que serà per votar la independència.

El referèndum de l'1-O queda en no res. La Generalitat va fer mans i mànigues perquè no fos reconegut internacionalment i encara unes hores abans, Jordi Sánchez afirmava que un milió de vots hauria estat "un èxit desbordant" quan en veritat hauria estat un fracàs majúscul. El processisme necessitava caramels per seguir somiant. Qui va seguir el minut a minut de la preparació del referèndum, de ben segur que va arrufar el nas. Per exemple, Madrid va anunciar que detindria els directors que obrissin els col·legis per poder votar i un quart d'hora després la Generalitat difonia el llistat amb el nom i cognoms de tots els directors. No es van coordinar bé

perquè la seqüència lògica és a la inversa. Amb l'acord en marxa, vam veure en pantalla el dit amenaçador del rei Felip i vam interpretar que es dirigia als catalans però també podria ser que es dirigís a la Unió Europea, a qui volia fer creure que abans marxarien d'Europa que permetre un acord massa favorable per a Catalunya. Des de llavors, pau i amor. Si hi hagués incompliments de l'acord secret, ambdues parts estan preparades.

Puigdemont a Waterloo pot activar en qualsevol moment la via internacional. I aquí, la permissivitat amb les accions violentes als carrers són un altre avís. Que ara facin créixer Vox és senyal que l'acord podria descontentar elements hostils de Ponent i Vox tindria la funció de capturar-los i reconduir-los al debat polític, fent la feina bruta al PP. Entremig, els polítics presos o presos polítics. A part de Forn que hi és per venjança després de la gestió dels atemptats, els altres farien bé de renunciar a la política per tal que mai tinguéssim la sospita que han fet una inversió vital per després governar anys i panys gràcies al xantatge emocional del seu empresonament. Només a Crimea ha triomfat un referèndum acordat per la independència i sigui quina sigui la pregunta, o preguntes, que ens faran en el referèndum pactat, com més ràpid ho enllestim millor, per deixar enrere la comèdia i escometre de front els problemes reals al carrer.

Autor: Jordi Álvarez / GN